

der opkommer en Mængde Grunde for og imod, inden man kan bestemme sig. Jeg maa imidlertid sige, at jeg decideret maa stemme for Lovforslaget's Bedtagelse, og jeg skal prøve paa at imødegaa nogle af de Indvendinger, som ere blevne udtalte mod Lovforslaget. Det blev sagt af det ærede Medlem, som tillige er Medlem af Udvalget (Orenbøll), at det vilde have en betydelig skadelig Indflydelse paa Ægtefæbet, at det vilde faae en skadelig Indflydelse baade i ethisk og i religiøs Henseende. Han gjorde opmærksom paa, hvor letfindigt mange Ægtefæber blive indgaaede, og at dette laa i den hele Tidsaand, i den Aand, hvori navnlig Kvinden bliver opdragen. Men tror da det ærede Medlem, at man, fordi dette Lovforslag ikke bliver vedtaget, vil forebygge et eneste letfindigt Ægtefæb? Det tror jeg paa ingen Maade. Nei, det er ganske andre Midler, der skal til. Jeg skal meget gjerne indrømme det ærede Medlem, at der mangler i den Tid, hvori vi leve, ikke blot i den lavere Klasse, men i samtlige Klasser — tilbøieligst idetmindste — sand Moralitet og sand Religiositet, og jeg tror, at Grunden dertil er, at man mere og mere bliver opdraget til store Dialektikere, og at skeptiske Tanter og Tvivl blive indpodede Angdommen fra den tidligste Tid. Dette gjør, at Overbevisningen lider, og at derimod den dialektiske Færdighed sætter Folk istand til uden videre at følge, hvad deres Lust og Tilbøielighed føre dem hen til. Den ærede Taleer henledede Opmærksomheden paa Vanskeligheder, som dette Lovforslag vilde medføre for Børneopdragelsen, idet han gjorde opmærksom paa, at naar Børnene ikke rigtigt visste, om de skulde henvende sig til Fader eller til Moder, vilde Resultatet deraf blive, at deres hele Væsen vilde lide derunder. Jeg tror nu, at Børneopdragelsen lider allermost ved et daarlige Ægtefæb, og jeg vil tillade mig for det høie Thing at fremstille, hvorledes jeg egentlig opfatter den Lov, som her ligger for, og hvor jeg tror, at den vil have sin Virkning. Den er aabenbart udgaaet fra en Bestræbelse for at komme Kvinden i den arbejdende Klasse til Hjælp. Dersom man nu spørger: „Hvilken Indflydelse vil Loven have, hvor der er et godt Forhold mellem Ægtefællerne?“ ja, da vil Svaret blive, at saa vil den ikke have nogen stor Indflydelse; men imidlertid ser man dog ikke sjældent ogsaa i Saadanne Ægtefæber, hvor Forholdet er godt, at Konen sætter Pris paa at kunne lægge en lille Skilling hen af det, som Manden har givet hende til at føre Hus for, og jeg kan ikke tro Andet, end at Manden med Glæde vil se, at Konen, efter at have sendt sine smaa Børn til et Asyl, eller medens de store Børn gaa i Skole eller paa Arbejde, gaa ud og fortjener Noget. Jeg tror ikke, at det paa nogen Maade vil forstyrre Forholdet mellem Ægtefællerne, at denne Fortjeneste bliver Konens Særeie. Men bliver Forholdet mindre godt, begynder der at komme Strid

og Vanskeligheder i Forholdet mellem Ægtefællerne, saa tror jeg rigtig nok, at Resultatet vil blive det, at den lille Fortjeneste, som Konen kan erhverve, sætter hun i en Sparekasse, og dersom hun anvender den, kommer den til Anvendelse til Fordel for Børnene, fordi Manden har forsvømt dem. Jeg skal indrømme, at det vil være meget vanskeligt at godtgjøre, at det, der ellers er kommet til Huset, er kommet ved Konens Fliid og Anstrengelse; men hvad hun saaledes maatte have indsat paa en Sparekasse, synes jeg nok, man kunde være sikker paa, kunde blive betragtet som hendes virkelige Særeie. Størst Betydning faar jo aabenbart Lovforslaget, hvor Ægtefællerne flytte fra hinanden. Der vil jo Selverhvervet kunne dokumenteres. Dog tror jeg rigtig nok, at det vil være nødvendigt — men det behøver ikke at staa i Loven, at Konen, naar hun, som det jo i Almindelighed er Tilfældet, flytter en Del af Bohavet med sig, da ogsaa sørger for at konstatere, hvad hun virkelig har ført med sig; thi ellers vilde det være meget vanskeligt senere at godtgjøre, hvad hun virkelig har erhvervet selv, og at dette ikke er en Del af Fællesboet. Naar det er blevet udmaalt, hvor urimeligt det var, at Konen skulde have noget Saadant til Særeie, og det, selv naar hun flyttede bort, idet hun da lod Manden alene sørge for Børnene, saa skal jeg tillade mig at bemærke, at isølge min Erfaring — og jeg har en ikke saa ganske ringe Erfaring i det Kapitel — er det næsten altid Tilfældet, at Konen tager Børnene med sig, naar Ægtefællene forlade hinanden, idetmindste alle de smaa, som trænge til Pleie. Jeg synes, at man da har dobbelt Anledning til at respektere Konens Erhverv, navnlig naar de have forladt hinanden. Uagtet Konen har den bedste Ret, den bedste Grund til at forlade Manden, fordi han behandler hende paa en utilbørlig Maade, er det dog ofte Tilfældet, at man ikke alligevel paa Grund af Lovens Bestemmelser ser sig istand til at paalægge Manden noget Bidrag til Konen, som har forladt ham. En anden Sag er det, naar Manden forlader Konen. Det blev sagt, at Loven ikke indskrænkede sig alene til den arbejdende Klasse, men at der var mange andre Samfundsklasser, for hvilke den kunde faae en stor Betydning, og det blev sagt, at den navnlig der kunde faae en skadelig Betydning; thi, udtaltes der, naar Kvinden siger til sig selv: „Det gaar ikke godt længer, jeg vil gaa min Vej“, saa gaar hun bort. Som jeg sagde før, tror jeg rigtig nok, at hun i Almindelighed vil tage Børnene med sig, og jeg ser da heller ikke, at der, naar Forholdet mellem Ægtefæller er slet, vil være vundet Noget ved, at hun bliver, navnlig da ikke for Børnene; thi der er ikke noget mere forargerligt eller noget mere sørgeligt og fordærveligt for Børnene end netop det, at se en stadig Uenighed mellem Forældrene. Det blev udtalt, at dette Lovforslag ligesom var Resultatet af en